

Ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει ἀποκάμει, λαχανιασμένη, στήν ἄκρια ἐνός δρόμου πού δέν ὀδηγεῖ πουθενά. Οἱ γρήγοροι σφυγμοὶ τῆς δειχνουν τό μέγεθος τῆς προσπάθειάς της ἀλλά τά χνότα της δέν ἀφήνουν καμιάν ἀμφιβολία πὼς τό ὑπόλοιπο τῆς ἀπαντοχῆς της εἶναι ἀπελπιστικά ἐλάχιστο.

Τὴν ἴδια στιγμή πού ἡ ἐξέλιξη προσπερνά περιφρονητικά τίς προκαταλήψεις τῶν ἀτομικότητων χωρὶς νά τοὺς συγχωρεῖ ἔστω μιά ματιά συμβατικῆς καταδεκτικότητας, τό δοσίμετρο τῆς ἀθλιότητος δείχνει κρίσιμες ἐνδείξεις καί μιά διαπεραστική σειρήνα κινδύνου ἀκούγεται στήν εὐαίσθητη ἀκοή ἐκείνων π' ἀγωνιοῦν γιά τὴν τύχη τοῦ κόσμου μας καί μποροῦν νά δοῦν μακρύτερα καί πλατύτερα ἀπ' τά περιοριστικά κι ἀποπροσανατολιστικά ψευτοδιλήμματα τῶν καιρῶν μας.

Μέσα σέ μιάν αἰνιγματική σιωπή, σήμερα,

καταποντίζονται τά ἰδανικά πού μέστωσε στά στήθια τῆς ἀνθρωπότητας ἡ σοφία τῶν αἰῶνων. Μέσα σέ μιάν ἐνοχη ὁμαδική σιγή οἱ Λευκοὶ Ἐκπολιτιστές παρατηροῦν, ἀδρανεῖς, τά ἐπιτεύγματά τους νά καλύπτονται ἀργά-ἀργά ἀπ' τίς λάσπες τῆς παραγωγώσεως.

Κάτω ἀπ' τό μεγάλο πολιτικό πείραμα οἱ λαοὶ ὑποφέρουν τό στένεμα τῆς μοίρας τους, ἔρμαιοι τῆς ἀκοινωνικῆς μαζικότητας πού τοὺς ἐξέθρεψαν οἱ πανοῦργοι πληθομάστορες τοῦ χρόνου.

Δεῖτε τά πλήθη πὼς παραδέρνουν στά συλλαλητήρια, σάν κύματ' ἀφρισμένης θάλασσης, ρευστά κι ἄμορφα, πού ξεθυμαίνουν ἄδοξα πάνω στήν ἀμμουδιά. Παρατηρήστε αὐτές τίς ταπεινές μάζες τίς δόλια ὑποκνημένες σ' ἓναν χορό πού οἱ ἴδιες ἀγνοοῦν τά θήματά του· βελάζουν γιά δικαιώματα χωρὶς νά ἐννοοῦν τό νόημα τῆς λέξης κι ἀναμηρυκά-

ζουν συνθήματα όντας, άνίκανες νά τά έρμη-
νεύσουν. Αútές οί πελώριες μάζες συνεχίζουν
νά μήν διεκδικούν τίποτ' άλλο παρά τόν παρα-
μερισμό τους... Οί μάζες αυτές δέν θ' άνατα-
θούν ποτέσ γιατί είναι δέσμιες τών άντινομιών
μιάσ σύμφυτης δυστυχίας.

'Ανόητα άνθρωποιδή, ρίξτε μιά ματιά γύ-
ρω σας γιά νά νοιώσετε κατάθλιψη άπ' τήν
άνία του μεροκάματού σας, άηδία γιά τίς τσι-
μεντουπόλεις σας, κενό κάτ' άπ' τά ποδάρια
σας, άδιέξοδο άπ' τήν φτηνή ζωή σας... Πα-
ντού άποτύχατε, παντού χρεωκοπήσατε κι
όμως συνεχίζετε νά ψηφίζετε καί νά ...έλπίζε-
τε στην σωτηρία σας άπό κάποιον πολιτικά-
ντη έκμεταλλευτή σας! Ταλαίπωρα όντα πού
έξουσιοδοτείτε τούς στραγγαλιστές σας γιά
νά σάς ...σώσουν! Δείτε τήν γλίτζα καί τά αί-
ματα τών σκοτωμένων πάνω στίς πληχτικές
άσφάλτους πού καθημερινά διασχίζετε' δείτε
τίς καμινάδες τών διύλιστηρίων νά λογχίζου-
νε τόν ούρανό πού σάς άνήκει' δείτε τά συν-
τρίμμια τών όνειρων σας στους ξεχειλους
σκουπιδοτενεκέδες τών πεζοδρομίων σας πλάι
στίς νυχτόβιες πόρνες καί μέσα σ' αυτή τή δυ-
στυχία σας ξαναψηφίστε τόν πολιτικό εκείνο
πού θά σάς ...«λυτρώσει» μετά άπό τ ό-
σ ο υ ς αίώνες κατασχόνης του γένους σας!

'Ανεγκέφαλοι μαζάνθρωποι, δέν έχετε πιά
κανένα δικαίωμα πάνω στίς ίδιες σας τίς ύπάρ-
ξεις! Δέν έχετε πιά κανένα δικαίωμα τής ρόδι-
νης αύγής πού θά ξαναφωτίσει καί θ' αναθάλλει
τούς κήπους πού μαράθηκαν. Οί δημαγω-
γοί πού αναδειξατε λαφυραγώγησαν τά ψήγ-
ματα τής βούλησής σας κι έτσι, γιά σάς, τά χε-
λιδόνια τής άνοιξης δέν θά ξαναφτερουγή-
σουν μήτε οί κερασιές θά ξαναστολίσουν γιά
σάς τούς άγρους μέ τίς άλικες πιτσιλιές τών
καρπών τους. Καταφέρατε νά κερδίσετε τόν
αίώνιο χειμώνα!

Οί ύπάνθρωποι έκμεταλλευτές του κόσμου
μας, τά άχρεία αυτά μαρξιστο-φιλελεύθερα
παράφερνα του διεθνούς σιωνισμού, όδηγούν
καθημερινά τόν σύγχρονο άνθρωπο στο άπό-
σπασμα' τόν προσδέουν στον καθηλωτικό
πάσσαλο τής άβυσσαλέας σκοπιμότητας, τόν
δεσμεύουν μέ τήν τριχιά τής ύπαρξιακής του

τεχνητοποίησης, του σφαλίζουν τά μάτια μέ
τό μαύρο πανί τής πνευματικής του συσκότι-
σης κι ύστερα τόν πυροβολούν κατάσθηθα! Κι
όταν, μετά τούς πυροβολισμούς, ό καπνός τής
προαιώνιας σιωνιστικής χαιρεκακίας άναση-
κώνεται μέ λίκνισμα φιδιού άπ' τά στόμια τών
φονικών όπλων, οί δολοφόνοι μισοκλείουν
τά βλέφαρα, στοχεύοντας στην καρδιά του
έπόμενου θύματός τους τά βόλια τής μισάν-
θρωπης πανουργίας τους.

'Η πλώρη του κοινωνικού μας ναυαγίου εί-
ναι χωμένη μέσ' στά κύματα τής βαθυλωνια-
κής άκαταληψίας πού διαμόρφωσε ή άλλο-
τρίωση του έκτροχιασμένου καταναλωτή -
κοινωνάνθρωπου, καί μόνο μιά ύποψία όρθω-
μένης πρύμνας ύπαινίσσεται τήν άσπαίρουσα
ύπαρξη πού όλοένα βυθίζεται άπ' τούς ύπονο-
μευτικούς χειρισμούς τής πολιτικάντικης
κλίκας...

...Οί τεϊοποσίες τών συντηρητικών μαρτυ-
ρούν τήν έσχατη βιολογική σήψη του κοινω-
νάνθρωπου' οί ρομαντικοί του σοσιαλισμού
έπιμένουν νά μήν όμολογούν τήν άπογύμνωση
τής σκέψης τους' οί άριστεροί προδίδουν τόν
κίνδυνο τών νευρώσεων άπ' τίς όποιες πά-
σχουν οί άρνητές τής φυσιολογίας του άνθρώ-
που. Περιφρονώντας τήν επαναστατικήν άνα-
γκαιότητα, οί πολιτικάντηδες - έξαργυρωτές
τής 'Αρετής, προτίμησαν τήν εποχή τής άπά-
της, γιά νά καταντήσουν ώς κι αυτόν τόν περα-
τάρη τής 'Αχερουσίας νά θέλουν νά τόν ξεγε-
λάσουν μ' άκάλυπτες έπιταγές καί κάλπικα νο-
μίσματα, διανέμοντας πλαστές έλπίδες στους
χαυνωμένους όχλους πού τούς άκολουθούν!

Μέ πληχτική μορφοπλαστικότητα οί
έπαγγελματίες πολιτικοί πλάθουν τό άπο-
κρουστικό έκμαγειο τ' άνθρώπινου μέλλο-
ντος! 'Αδιάκριτα άπ' τίς φαινομενικές εντά-
ξεις τους, ό μαδικά όμιλούν μπροστά
στους δυστυχισμένους ύπηκόους τους τήν πα-
ταγώδη τους άποτυχία πού έπισημαίνεται άπ'
τήν άρνητικήν άπάντηση στο έρώτημα άν
«ύπάρχει σ ή με ρα Λαός ευτυχισμένος
κ ά π ο υ στον κόσμο;»... Κι οί πολιτικοί
άπέτυχαν γιατί άρκέστηκαν στην έτικετογρά-
φηση τών άσεβών τους πόθων μήν έχοντας

ποτέ την ικανότητα και την πρόθεση να πραγματώσουν την χρειαζόμενη κοινωνική Έπανάσταση. Πάνω στην, αυτόχρονα, χρεωκοπημένη «άξια» της ισότητας επένδυσαν τα ιδεολογικά κεφάλαια των δημοκρατικών και σοσιαλ-κομμουνιστικών τους δειγματισμών κι οί φρουδες εξαγγελίες τους αποπνέουν προς τίς μάζες την γοητεία της όσμης του πικραμύδαλου πού ή γέψη τ' αποδεικνύει θανατηφόρο ύδροκυάνειο. Τά κομματικά τους επινοήματα ήταν πάντα ένα βότανο παρηγοριάς για τους όχλους' ήταν ή fata morgana των ελπίδων τους πού ποτέ δέν ξεπέρασε τά όρια της όφθαλμαπάτης. Κι απόμεινε μόνη κι έρμη ή παραδερνάμενη λέξη της «δημοκρατίας» να σημαδεύει την άνοησία των μαζών στο διάβα του χρόνου:

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, ή δ η μ ο κ ρ α τ ί α σφηνώνει μέσα στο τέλμα της μακάθριας άπαξίας και συνεχίζει να βαλτώνει έκεϊ μέσα παρά τίς εξωραϊστικές προσπάθειες των κιθδηλοποιών της Ιστορίας πού προσπαθούν να πείσουν πώς τ' άνεγκέφαλα θροϊσματα των πλειοψηφιών πρέπει ν' ακούγονται ισχυρότερα άπ' τίς γιομάτες αυτοπεποιθήση στεντώρειες κραυγές των όλιγάριθμων σ ο φ ω ν κι ειδημόνων της γνώσης. Και δέν μένει να χάσουν τίποτα πιότερο οί σπένδοντες στο ξόανο της δημοκρατίας, άπ' την στιγμή πού χάσανε την επίγνωση των διαστάσεων της Άξίας, χάνοντας και την διεξοδο προς την μεταφυσική δικαίωση.

Στό ήδη μυωπικό βλέμμα των κοινωνιών ή πολιτικοποίηση είν' ή θαμπάδα πού παραμορφώνει τά εϊδωλά' είν' ή άνείπωτη όμολογία παρέκκλισης άπ' τόν δημιουργικό προβληματισμό και την τελεσφόρα δράση' είν' ένα χυδαίο αυτοθαυκάλισμα όσων αυτοπεριφρονούν και περιφρονούν την νοημοσύνη των γύρωθέ τους. Οί λύσεις των κοινωνικών προβλημάτων δέν είν' ύπόθεση νομιναλιστικών εύχολόγιων αλλά δυναμικής π ρ ύ ξ η ς!

Όμως, κάποτε πρέπει να πάσουν οί ικανοί να παρυσύρονται στα παρυστρατήματα των άνικάνων' κάποτε, όσοι άξίζουσιν, θά πρέπει να υίοθετήσουν ένα βήμα λαγαρό και νευρώδες,

άνεξάρτητο από κείνο των άργοσερνάμενων κοπαδιαστών κοινών θνητών πού μόνο σκοπό έχουν να γεμίζουν τίς ψηφοδόχους και τίς ύπονόμους μέ παρεμφερές περιεχόμενο...

Ή ζωή έχει ανάγκη από νευρώδεις σταυροφόρους έκστρατευτές κι όχι από πεισιθάνατα πασιφίζοντα άνθρωποιειδή' ή ίδια ή ζωή είναι μιá έξελισσόμενη σταυροφορία, αναπότρεπτα πολεμόχαρη, μέ τό στοιχείο της βίας στον πυρήνα της. Κι ή βία είν' ό κλωβός μιáς, εξαγνιστικά πρωτόγονης, παιδικής τρυφερότητας πού έκδηλώνεται μ' έναν ασύνηθα διαφορετικό τρόπο' ανατάμετε ένα χαστούκι για ν' ανακαλύψετε μιάν άκόμα άπόπειρα διανθρώπινης έπαφής!

Ή τόσο έλεινά αποσιωπημένη φωνή ενός BRASILLACH εξακολουθεί να μαστιγώνει τους άδρανούντες αναμασητές του έαυτουλισμού και τους «άντιφασίστες» δολοφόνους του. Κάθε πού ό βοριάς δυναμώνει, είναι τούτη ή φωνή πού χτυπάει τά παραθυρόφυλλα του κόσμου, κραυγάζοντας: «Όυτιδανοί, στρέψτε βίαια τό κεφάλι σας δεξιά-ξερβά κι άφυπνισθείτε' λευτερωθείτε άπ' τά δεσμά της κακοδαιμονίας σας' προσπαθείστε τουλάχιστον να δείτε κ α τ ά μ α τ α τόν Ήλιο ή τόν ίδιο τόν Θ ά ν α τ ο!».

Ό κόσμος μας πρέπει ν' αναποδογυρίσει, να κατεδαφιστεί και να ξαναχτιστεί έξ' άρχής! Ένα πελώριο λοστάρι πρέπει να χωθεί στην καρκινόπληχτη ρίζα του για να τόν ανατρέψει και να τόν ξαπλώσει κατάχαμα σαν ύστερα από κάποιον καθαρτήριο σεισμό! Γιατί δέν είν' ή θρησκεία κείνο πού θάπρεπε να έφεύρουμε άν ήδη δέν ύπήρχε' ή έ π α ν ά σ τ α σ η είναι!!

Κάποτε τά έρείπια των Άθηνών πρέπει ν' αναστηλωθούν' κάποτε τά προπλάσματα του μελλοντικού Βερολίνου πρέπει να 'βρουν την πραγματώσή τους. Όμως, για κάτι τέτοιο, ό ίδιος ό Άριος πρέπει να χει ανακαλύψει τό μονοπάτι της ένάρετης αυτοπραγμάτωσής του! Και κάτι τέτοιο σημαίνει έ π α ν ά σ τ α σ η!

Μόνον ό έπαναστάτης διαθέτει μιάν άτόφια ποιητική συνείδηση άπ' όπου ξεπηδά ή πνοή της δημιουργίας' σ' αντίθεση μέ τόν λυμ-

φατικό καθεύδοντα, ό έπαναστάτης είναι ό μόνος πούχει δικαίωμα στή γέψη τής ζωής και σαν έπαναστάτης μπορεί νά θεωρηθεί μόνον ό μαχόμενος Έθνικοκοινωνιστής πού έμπνέεται από μιάν φαντασία άρδευόμενη άπ' τ' αναβρύσματα τής χειμαρρώδους επίγνωσης τών περάτων του κόσμου και τών νόμων τής άπόκρυφης φυσικής διεργασίας!

Στίς άκριες τής σκληρής διεγκυστίνας τής πάλης του κόσμου στέκονται ό Έθνικοκοινωνισμός κι ό σιωνισμός· ή λύκεια συνείδηση άντιμέτωπη τής σημιατικής δολιότητας.

Μέ τήν Έθνικοκοινωνική Ίδεολογία καθρέφτη π' άντανακλά άπαραμόρφωτα τήν πανοραμικότητα τής ζωής και τής φύσης, ό Έθνικοκοινωνιστής δέν έχει μήτε σάρκιση καρδιά μήτε πέτρινη, όπως λαθεμένα νομίζουν μερικοί· έχει έναν ολοπόρφυρο αίμασσοντα πυρσό πού θεριεμένος άπ' τό πάθος ενός έναρετου Άγωνα εξακτινώνει τήν θερμη του πάνω στήν οδύνη του κόσμου. Κι είν' αυτός ό ίδιος πυρσός πού καυτηριάζει κάποια άποστήματα αυτού του κόσμου...

Ποιός άλλος, άραγε, θάχε τό σθένος νά θυσιάσει τήν φυσική στον θωμό τής μεταφυσικής άπ' τόν άγωνιζόμενο Έθνικοκοινωνιστή; Ποιός άλλος, εκτός άπ' αυτόν, θά μπορούσε ν' αποβαρβαρώσει τήν κοινωνία μας άπ' τήν τυράγνια του ξεπεσμού της; Ποιός άλλος κατέχει πώς ό ιντελλεκτουαλισμός είν' ό χειρότερος άκρωτηριασμός του έπαναστάτη κι ή «ρόζ κουλτούρα» τών σονέτων τής παρακμής τό φριχτότερο έπίσχεστρο τής έπαναστατικής δράσης;

Ό Έθνικοκοινωνιστής ξέρει: τίς έπαναστάσεις δέν τίς κερδίζουν κείνοι πού κρύβονται μέσα στις άράδες τών συγγραμμάτων αλλά κείνοι πού όχυρώνονται πίσω από όδοφράγματα για νά κατακτήσουν τήν Νίκη πάνω στα ρειθρα τών πεζοδρομίων. Έτσι, ή έπανάσταση δέν είναι λόγος αλλά πράξη· ή επανάσταση δέν είναι συνταγή αλλά βίωμα· ή επανάσταση δέν είναι άδράνεια αλλά άπληστη κίνηση· ή επανάσταση δέν είναι νερό αλλά ΦΩΤΙΑ πού πυρπολεί κι εξαγνίζει!!

Ό Έθνικοκοινωνισμός είν' αναπόδραστα άγκιστρωμένος στήν άναγνώριση και τή λατρεία τής Άξίας κι έτσι άνιχνεύεται ακόμα και μέσα στα πιό «άντεθνικοκοινωνικά» άτομα. Όμως, αυτά τά πρόδηλα «άντεθνικοκοινωνικά» άτομα αποτελούν και τήν έπιθεβαίωση του Έθνικοκοινωνισμού πού, άντίθετα, πληττεται από κάποια «είδη» πού νομίζουν πώς τόν ύπηρετούν ενώ στήν πραγματικότητα επιδιώκουν τήν εξιλέωση τών άδυναμιών τους μέσ' άπ' τίς δυναμικές Έθνικοκοινωνικές δομές· κι αυτά άκριβώς τά «είδη» συνιστούν τήν κρισιμότερη όπισθέλκουσα στήν πορεία του Έθνικοκοινωνισμού.

Ό Έθνικοκοινωνισμός σαν βίωμα συντελεί στήν αυτομετατροπή του φορέα του σε ένα πελώριο έργοτάξιο αυτοανασκαφών κι αυτοθυθομετρήσεων. Ό άνοικοδομησιακός του χαρακτήρας είν' ή ίδια ή έγγύηση βελτίωσης του άτομου κι ή όμαλή του έναρμόνιση μέσα στον κοινωνικό κύκλο. Σήμερα, σ' αυτή τήν μακριά νύχτα πού περνά ή ανθρωπότητα, όλα είναι τόσο κανονικά και ύπολογισμένα· ως και τό φεγγάρι κανείς δέν είχε τήν «άπρονοησία» νά τό ξεχάσει...άναμμένο! Όμως, οι συστάδες τών Έθνικοκοινωνικών διανοημάτων δέν ύπάγονται στήν —έτσι ειπωμένη— «κανονικότητα» αυτή τους ή άνυποταγή έρμηνεύεται άπ' τ' ότι ή «κανονικότητα» έγγράφεται σαν ύποσύνολο στον κύκλο τής Έθνικοκοινωνικής σκέψης, αλλά τό αντίθετο είναι άδύνατο λόγω μεγεθών.

Μέ σημείο αναφοράς τόν γερμανικό Ναζισμό, οι εκούσιοι κι άκούσιοι πράχτορες του διεθνούς σιωνισμού πάσχισαν ν' αποθρυλοποιήσουν τόν Έθνικοκοινωνισμό καταφέροντας τελικά μόνον ένα: νά παραδεχτούν πώς ό Έθνικοκοινωνισμός κι ή ναζιστική γερμανική έκφρασή του παραμένει σαν θρύλος, γιατί ή αποθρυλοποίηση προϋποθέτει τόν θρύλο!

Ό Έθνικοκοινωνισμός του Χίτλερ ύπήρξε μιá πόρτα διάπλατη προς τήν κοινωνική προκοπή, μιá διάπλατη πόρτα πού —όμως— οι πολλοί φάνηκαν άνώριμοι νά τήν

διαβούν κι άλλοι έπεχείρησαν νά τήν ...παρα-
βιάσουν! Μιά χαμένη λ α μ π ρ ή εύκαιρία
επούλωσης των χαιόντων τραυμάτων της
άνθρωπότητας, ένα παραγνωρισμένο παυσί-
πονο πάνω στην φλεγμαίνουσα οίκουμένη.

Ή έμετική αντιχιτλερική προπαγάνδα μέ
τήν υποβολιμαία εκλαϊκευσή της κομματιά-
στηκε, τελικά, πάνω στό μεγαλειό του προσ-
βαλλόμενου στόχου της. Τά τηλεκπονημένα
προγράμματά της άπογυμνώθηκαν κι έπέδει-
ξαν τήν σαθρή σκελέτωσή τους. Μπορεί τ'
όνομα ενός Μάρξ ή ενός Λένιν ν' άκούγεται
σπάνια και παθητικά, σήμερα, στυλιζαρισμέ-
νο μέσα στην έφημερία ενός νεολογίζοντα
συρμού, αλλά τ' όνομα ενός Χίτλερ άκούγεται
όχι μόνον σ υ χ ν ά, σχεδόν κ α θ η μ ε ρ -
ι ν ά, όχι μόνον έντονώτερα, αλλά κυρίως
έ ν ε ρ γ η τ ι κ ά έστω κι άν μέσα σ' αυτήν
τήν ένεργητικήν άναφορά συμπεριλαμβάνο-
νται και κάποιες έξορκιστικές κατάρες παρα-
συνοικιακού χαρακτήρα. Κι αυτή ή ένεργητι-
κή άναφορά του όνόματος του Χίτλερ έπαλη-
θεύει και τήν καταξίωσή του μέσα στην
Ίστορία. Κι άν ό Χίτλερ άργεί ν' άποκτήσει
τόν τίτλο του Μεγάλου της Ίστορίας είναι
γιατί, επί του παρόντος, αυτός ό τίτλος είναι
πολύ μικρός μπροστά στό πραγματικό του
Μεγαλειό!

Μās μιλάνε για τήν «ήττα» του Έθνικο-
κοινωνισμού μετά τόν δεύτερο παγκόσμιο
πόλεμο' πόσο άνόητοι είναι... Δέν σκέφτο-
νται ότι ό Έθνικοκοινωνισμός του Χίτλερ
άποτέλεσε τό θεμέλιο περίγραμμα του σημε-
ρινού γερμανικού θ α ύ μ α τ ο ς πού τεκμη-
ριώνει τήν μεγάλη του Νίκη. Βέβαια μπορεί ό
δευτερος παγκόσμιος πόλεμος νά υπήρξε τό
βδελυρό τέχνασμα του διεθνούς σιωνισμού
για τήν επίτευξη της ίδρυσης του έβραϊκού
κράτους, αλλά τό διάστημα της χιτλερικής
Έθνικοκοινωνικής διακυβέρνησης στην
Γερμανία ήταν ένας άκόμα κρίκος πού επιμή-
κυνε τήν νικηφόρα διαχρονική άλυσίδα του
Έθνικοκοινωνισμού.

Ίσως μέσα σέ μίαν όμίχλη, πυκνότερη
άπό κείνη π' άναδύεται άπ' τούς κελτικούς
μύθους, νά χάνεται για τά μάτια πολλών ή

προαιώνια Έθνικοκοινωνική Άλήθεια! Ή
όξυδέρκεια, όμως, δέν άποτελεί ύποχρεωτικά
ιδιότητα του κ ά θ ε τυχόντα... Οί θλιβεροί
κρωγμοί του αντιφασισμού χαρακτηρίζονται
άπό μίαν χυδαία παραχάραξη της Ίστορίας
πού μαρτυρά και τό πρόστυχο της προέλευ-
σής του. Οί βιομηχανοποιημένες αντιφασι-
στικές κατάρες, ύπογραμμίζουν τόν καννιθα-
λικό πρωτογονισμό των άρνητών της Νέας
Τάξης πραγμάτων πού, άργά ή γρήγορα, θά
επιβάλλει ή ίδια ή εξέλιξη.

Ή μόνη άτυχία του Έθνικοκοινωνισμού
βρίσκεται στ' ότι δέν έχει ν' αντιμετώπισει
κάποιον ί σ ο δ ύ ν α μ α ρωμαλέον αντίπα-
λο, παρά έναν έ σ μ ό φαφούτικων στομάτων
πού, όταν δέν θελάζουν συνθήματα αυτοκατα-
στροφής, είναι ξεχείλα άπ' τήν πλημμυρίδα
των εύθραυστων τύψεών τους. Ή μόνη άτυχία
του Έθνικοκοινωνισμού βρίσκεται στό ότι
έχει ν' αντιπαλαίσει ένα σέρνάμενο ταπεινό
φίδι επικίνδυνο για τό δηλητήριό του αλλά κι
άξιολύπητο για τήν έρπυσα άπελπισία πού
διαφαίνεται μέσα στά γλοιώδη του όρμέμφυ-
τα. Άναμφίβολα, μία προοιμιακά και τελεσι-
δικα χαμένη δυνατότητα για τήν επίδειξη της
οικτήρμονας γενναιοφροσύνης άπ' τόν Άριο
πρός τόν ταπεινό αντίπαλό του!

Μέ μίαν κενόδοξη δριμύτητα οι άρνητές
της Άριας Πραγματικότητας πασχίζουν ν'
άποκαθλώσουν τόν Λευκό Έκπολιτιστή άπ'
τό ίστορικό του βάθρο, χωρίς νά πετυχαίνουν
άλλο παρά τήν πτωχευμένη συλλογιστική
τους. Άλλά δέν έχουν καμιά σημασία οι
προκατασκευασμένες επικρίσεις πού στρέφο-
νται ένάντια στον Άριο γιατί άδρανοποιού-
νται άπ' τήν ίδια τήν «ποιότητα» εκείνων πού
τίς έκτοξεύουν' γιατί, δέν έχει σημασία τό ΠΙ
λέγεται αλλά τό ΠΟΙΟΣ τός λέγει!

Είναι θέαμα συχαμερό, όσο κι άνόητο, νά
βλέπεις τίς καταδικασμένες σέ έ ρ π υ σ η
«σαυρες» νά προσπαθούν ν' άνασηκωθούν σέ
κάθετη στάση για νά φτύσουν τούς ...ουρα-
νούς! Ή κριτική μπορεί ν' άποτελεί δι-
κ α ί ω μ α για τόν έμφρονα αλλά ό χ ι και
για τά έρπετά' κι άπό κεί ξεκινά κι ή μεγάλη
παρεξήγηση του έπιπεδοποιητικού κοινο-

βουλευτισμού που εξισώνει τις δυο αυτές, διαμετρικά αντίθετες, τάξεις κάτω απ' τον κοινό παρονομαστή της ψηφοδόχου.

Δέν μᾶς ἀπασχολεῖ, οὔτε καί πρέπει, ἡ κριτική τῶν μελῶν ἐκείνων τῶν κοινωνιῶν που χρεωκόπησαν! Εἴμαστε, κι ἔτσι πρέπει, ἐπιδεικτικά ἀδιάφοροι ἀπέναντι στοὺς ἐπινοημένους ψόγους που μᾶς ἐκτοξεύουν ὅσοι δέν ἔχουν δικαίωμα κριτικῆς μὴν ἔχοντας κ ἄ ν δικαίωμα κ ρ ί σ η ς! Εἶναι προϋπόθεση ἢ ἀντίθεσή μας πρὸς τοὺς χυδαίους ὄχλους που μὲ τὴν θρασύδειλη βουλιμία τους ἐπιδιώκουν νά κατασπαράξουν τίς ἀξίες, περικλείοντάς τες μέσα στὸν σάρκινο ὄγκο τους. Ναί! Πρέπει νάμαστε ὀ χ λ ο λ ο ἰ - δ ω ρ ο ι!!

Στ' ἀτέλειωτα παιγνίδια τῆς προδοσίας οἱ μητραλοῖες πρωταγωνιστοῦν' κι ἀνάμεσά τους, κορυφαία, ἡ δειλία, πρέσβειρα μιᾶς σκληρῆς κατάρας σταλμένης γιὰ νά ἐκτρέψει τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τ' ἀνθρώπαρτο μονοπάτι τῆς τόλμης. Ἡ δειλία εἶν' ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἐρείπωσης καί τῆς μιζέριας μέσα στὴν φύση' τό παρτέρι τῆς δυστυχίας ἔχει σάν λίπασμά του τὴν ἀτολμία καί μέσα κεῖ φυτρώνει τ' ἀγκάθι τῆς δειλίας.

Δέν εἶν' ἀπὸ εὐγένεια τὰ σιγανοψιθυρίσματα τῶν καραφλῶν ἀστῶν που μερδεύονται ὀλημερίς στὰ πόδια μας' οἱ χαμηλοβλεποῦσες ὑπάρξεις τους δέν νοιώθουν διόλου τό αἶσθημα τῆς σεμνότητας, ἕνα αἶσθημα που ἐξωτερικεύεται μόνο μὲ ρωμαλέες ἐ ν ἄ ρ ε - τ ε ς ἐκδηλώσεις' εἶν' ἀπὸ δ ε ι λ ῖ α, ἀπ' τὴν ἀγιάτρευτη αὐτὴ νόσο που δέν ἀκτινογραφεῖται ἀλλὰ που διαγιγνώσκεται πίσω ἀπ' ὀ λ α τὰ συμπτώματα τῆς παρακμῆς! Οἱ ἀδύναμες δισταχτικὲς φωνούλες που μᾶς προτρέπουν, μὲ νοσηρὸ σκεπτικισμό, στὴν πεπατημένη μετριοπάθεια, εἶν' οἱ ἴδιες οἱ φωνές τῶν σειρήνων τῆς κοινωνικῆς μας κικοδομιονίας, εἶν' ἡ ἴδια ἡ ἀποκάλυψη τοῦ πεμπτοφαλαγγιτισμοῦ που ὑπονομεύει τὴν ἀνοδικὴ μας προσπάθεια!

Τί θέση, τέλος πάντων, νᾶχουν οἱ ...δειλοὶ σ' ἕναν μελλοντικὸ κόσμο; Μόνον στὸ χωνευτήρι τῆς ἔσχατης ἀπιξίας! Γιατί ἄν, συμ-

φωνα μὲ τό «τρέχον» λεξιλόγιο, δεχτοῦμε τὴν ὑπαρξὴ «καλοῦ» καί «κακοῦ», ὁ «κακός» ἐνδέχεται νά εἶναι καί δειλός, ἀλλὰ ὁ δ ε ι λ ὸ ς εἶναι π ἄ ν τ ο τ ε « κ α κ ὸ ς »!

Κι οἱ, πιότερο ἀπόβλητοι, δεσμῶτες – παράγωγα τῆς ἀνθρωποκατασκευαστῆς «δικαιοσύνης» θά μπορούσαν ν' ἀτενίσουν τὸν Ἄριο στὰ μάτια καί νά ἱκετέψουν τὴν συγγνώμη του' ὅμως δέν θά μπορούσαν ποτέ νά κάμουν τό ἴδιο κι οἱ, ἠθικώτεροι, δειλοὶ, οἱ παρίες αὐτοὶ τῆς ἀνδροπρέπειας γιατί γι' αὐτοὺς στέρεψε κι ἡ ἔσχατη ρανίδα συγχώρεσης στοὺς πολύφερνους ἀσκούς τῶν Ἀρίων.

Ὁ Ἐθνικοκοινωνιστῆς δέν τρέμει ποτέ μπροστά στὸ φάσμα τῶν ὀνείρων του' ποτέ δέν νοιώθει νά τὸν ἀπειλεῖ τό μέγεθος τῆς ἐπικείμενης εὐθύνης μῆτε ἀναριγᾶ μπροστά στὸ θρυψάλισμα τῶν ἐλπίδων του. Ἡ βεβαιότητα ἐπιχρυσώνει τ' ἀτσάλι τῆς θέλησῆς του στὴν τολμηρὴ πορεία του πρὸς τὴν Νίκη. Γιατί ἡ Νίκη δέν εἶναι μόνον τό νιτσεϊκὸ γιατρικὸ στὰ τραύματα τοῦ χειμαζόμενου πλανήτη μας ἀλλὰ καί βάλαμο στίς πληγές τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Γιὰ τὸν θαρραλέο ὠκεανοπόρο δέν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ἀνιαρὸ ἀπὸ ἕναν πλοῦ σὲ γαληνεμένη θάλασσα' ἀπὸ ἕνα περίπλου σ' ἀκύμαντη θάλασσα, στερημένη ἀπ' τὴν γοητεία τῶν κινδύνων μιᾶς τρικυμίας. Γιὰ τὸν θαρραλέο ταξιδιάρη τῆς ζωῆς δέν θά πρέπει νά ὑπάρχει τίποτα πιὸ ἀνιαρὸ ἀπὸ μίαν ἐπιπεδοποιημένη καθημερινότητα χωρὶς τίς αἰφνίδιες κι ἀστάθμητες ἐκείνες ἐξάρσεις που, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἀπειλοῦν νά τὸν κατακερματίσουν. Ἡ ἀσημένια θεὰ τῶν χρησμών, ἡ Σελήνη, μέσα ἀπ' τό νυχτερινὸ βασίλειό της ἀκούραστα θά γνέφει στοὺς ἀνθρώπους, προσκαλώντας τους στὴν μαγεία τοῦ μακρυσμένου ὕψους καί τῶν κινδύνων τοῦ ἀδιαπέραστου μυστηρίου' ὅσοι γενναῖοι τολμητῆς...

Ἄν στὴν ψυχὴ τοῦ πιότερο καταφρονεμένου μαχητῆ ὑπάρχει τόπος γιὰ τό συναίσθημα τῆς ἀγαλλίασης, στὴν ψυχὴ τοῦ πιότερου σεσημασμένου φυγόμαχου π ο τ ἔ δ ἔ ν θ ἄ ὑ π ἄ ρ ξ ε ι! Μόνον οἱ γενναῖοι ἔχουν δι-

καίωμα στό μέρισμα τήν Νίκης καί μόνον ή Νίκη προσφέρει τήν αγαλλίαση!

Κι έμεις, οί Ιστορητές τών παθών μις παραπαίουσας άνθρωπότjτας, έξακολουθάμε νά γυρεύουμ' έν' άντιστάθμισμα τών χαμένων ευκαιριών μας' μέσ' στην άδημονούσα έπιθυμία μας άσφυκτιά ή άνικανοποίητη όρμητικότητα μας καί κοχλάζει σάν λάβα, σάν ένα κώμα θεόρατο πού έτοιμάζεται νά ξεχυθει άπ' τό ήφαιστειο τής ψυχής μας για νά ζεματίσει τούς ψιθυρίζοντες κράχτες τής άναστολης. Γιατί, ξεχωρ' άπ' τούς άλλους, έμεις δέν πορευόμαστε στην οίκτρη κακομοιριά τής μετριότητας αλλά καλπάζουμε σε ύψη όπου μόνον ή φαντασία καί τ' άετογέρακα φτάνουν.

Όμως, οί κορφές δέν προσφέρονται, σάν παλλακίδες, για όλους. Τό μαλακό χώμα τών πεδιάδων δεχεται βουβά, ταπεινωμένα, στωϊκά στην ευκαμπτή του άγκαλιά τό πέλμα του διαβάτη' άλλ' άνεβαίνοντας ψηλά, οί βράχοι άλύγιστοι, κοτρώνια πιό σκληρά πού δέν γνωρίσανε ποτέ τούς άγκαλιά, τ' άπερίσκεπτο κάττυμα άμέσως θά ξεσκίσουν για νά κρατήσουνε καθάρjες τίς κορφές. Κι αυτός πού θά σκεφτει μικρό τόν κόσμο άπό τά ύψη για νά δει, νά άποδειξει πρέπει πώς μπορεί τούς βράχους νά δαμάσει! Κι ό Έθνικοκοινωνιστής αυτό άποδείχνει μέ τήν άπαράμιλλη θέλησή του!

Τό έσώτερο θάθρο έδρασης τής Έθνικοκοινωνικής Ψυχής ονομάζεται θέληση! Είν' άκριβώς εκείνη ή ιδιότητα τών υπερβέλτιστων όντων πού συνενώνει τήν προσωπικότητα μέ τήν πραγματικότητα πού τήν περιτριγυρίζει. Κι άν τό ύπεροχώτερο συστατικό τής Άριας Ψυχής δέν είν' ή θέληση, τότε, δέν μπορεί νά είναι τίποτ' άλλο παρά ή δύναμη' ίσως γι' αυτό θάταν περιεκτικώτερο τό νά μιλάμε για θέληση τής δύναμης άναφερόμενοι στην Άρια ιδιοσυστασία!

Ό Άριος δέν ένσαρκώνει κάποιο άπ' τά δείγματα ενός χρωματολογίου, όπως λαθεμένα έγινε πιστευτό άπ' τούς βιαστικούς «αναγνώστες» τών συγγραμμάτων' δέν ένσαρκώνει «τυπικές προδιαγραφές» άποχρώ-

σεων τής κόμης ή τών βλεφάρων' ό Άριος προσωποποιεί τήν εκλεκτότερη έπιλογή τής φύσης, είτε σάν κατάξανθος Κέλτης είτε σάν μελαχροινός Πέρσης, όντας ό σύνδεσμος μις τετραπέρατης πνευματικής καί πολιτιστικής ένότητας. Κι ή ύπαρξιακή του αυτάρκεια τόν κάνει καί γενναιοψυχο, μέ μιάν Άρια γενναιοψυχία πού επενδύεται άπό μιάν μυστικιστική ύποβλητικότητα άνάλογη του μεγαλείου τής οξύκορφης άρχιτεκτονικής.

Οί δρόμοι του Άριου καί του Χριστου χωρίζουν' ποτέ ό Άριος δέν θά συνοδοιπορήσει μέ κανέναν Ναζωραίο προς τούς Έμμαους, είλωτας μις άνύπαρκτης άμαρτίας' ό Άριος θά πορευτει όλομόναχος προς τήν ύπερβόρεια Θούλη του νοιώθοντας μέσα στην άσπιλη μοναξιά του νά ένδυναμώνει τό θέλγητρο τής ρώμης του. Ό Άριος θά ξανακαλπάζει πάνω στ' άλογό του' θά ξαναδρασκελίσει τά πυρπολημένα χαλάσματα τής Ιστορίας καί θά καρφώσει άνάμεσα στους καπνούς καί στίς φλόγες τής κάθαρσης τό κοντάρι του πολεμικού του λαβάρου. Κι έξίλειούμενος για τήν ραστώνη τώσων αιώνων, θ' άποκεφαλίσει τήν σιωνιστική ύδρα τήν ώρα πού τεράστιοι άετοί καί πεινασμένα κοράκια θ' άναγγέλνουν τό πέρας ενός κεφαλαίου τής άνθρωπότjτας καί τ' άρχίνισμα ενός άλλου...

Ό Άριος θά τιμωρήσει τούς αντιπάλους του, καταδικάζοντάς τους άκόμα καί νά ...πραγματώσουν τά σχέδιά του, άν χρειαστεί! Άλλά κάτι τέτοιο δέν θά σήμαινε μόνον τήν αιώνια τιμωρία τών αντιπάλων του, αλλά κι ολάκερης τής άνθρωπότjτας' γι' αυτό καί θ' άποφευχθει, όσο κι άν τό προκαλούν οί ίδιοι οί αντίπαλοι πού συμποσούναι στην έχιδνα του σιωνισμού.

Ό άντισιωνισμός, σάν έννοια, δέν θά ήταν άρκετός για νά εκφράσει τά όρια τής έλάχιστης άσπίδας τής άνθρωπότjτας' για κάτι παρόμοιο μόνον ό άντισημιτισμός θά έπαρκοϋσε, εκτός άν κάποιος επιζητά τήν περιεκτικότητα του ξεκάθαρου άντιεβραϊσμοϋ: Όπως όμως καί νά-

χει, τό σπαθί τοῦ Ἄριου, πού εἶναι τό ἴδιο καλοτροχισμένο μέ τόν νοῦ καί τήν ματιά του, θά πέσει ἀλύπητο πάνω στό φολιδωτό κορμί τοῦ σιωνισμοῦ. Ὁ σιωνισμός μαγνητίζει τ' ἀτσάλι τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Ἄριου ἀπό τότε πού ἐπίβουλες δυνάμεις ἄρχισαν νά φθοноῦν τήν πρωτόγονη εὐρωστία τοῦ κόσμου καί φάνηκε πώς ὁ σιωνισμός ἦταν ἡ ὀλέθρια σκιά στά πνευμόνια τῆς ἀνθρωπότητας!

Μέσ' ἀπ' τίς παραλλαγμένες φιδότρυπες τοῦ διεθνοῦς σιωνισμοῦ ξεπροβάλλουν χιλιάδες ἀρπαγερά πλοκάμια πού, αἰῶνες τώρα, προσπαθοῦν μ' ἐλγίνεια βαρβαρότητα ν' ἀποσπάσουν ἀπ' τοὺς Λευκοὺς Ἐκπολιτιστές τήν εὐγενική Ἄρια ψυχή τους γιά νά

τήν φυλακίσουν –ἐξουδετερώνοντάς τήν– σάν δ ἦ θ ε ν ἀποτρόπαιο ἐκθεμα στίς βιτρίνες τῶν «στρατοπέδων» μιᾶς μουσειακῆς προπαγανδιστικῆς πτωματολογίας. Γιά τοῦτο, προέχει ἡ ἀποβολή τῆς σιωνιστικῆς τοξικότητας ἀπ' τό σῶμα τῆς ἀνθρωπότητας!

Ἦστατο μέλημα τοῦ κόσμου πού διεκδικεῖ νά ἐπιβιώσει πρέπει νά ἔναι ἡ κατάπιξη τοῦ σιωνισμοῦ μέσα στό αἷμα τῆς κολάσιμης θηριωδίας του.

Σήμερα, ὁ διεθνῆς σιωνισμός, ἀποθρασυμένος ἀπ' τήν παγκόσμιαν ὀλιγωρία, ξαναζητᾷ ἀπ' τήν ἀνθρωπότητα «γῆν καί ὕδωρ» ὁ Ἄριος ἐτοιμάζεται νά τοῦ ἀπαντήσει μέ Φ Ω Τ Ι Α!!!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Η. ΚΑΛΕΝΤΖΗΣ